

Nyutkomna stycken på vers. No 6, Några trefliga och vackra stycken på vers...

Chronwall, Johan Henrik,

81 A Br.

National Library
of Sweden

TOR HRONVALL, J. H.
NTU YUTK. ST. PÅ YERS

Pitt. Sv.
(Bv)
0

Stålin
1895

Kungl. biblioteket

0 0000 000134393

Några trefliga och vackra stycken på vers
eller
FOLK-SÅNGER
från bygder, från berg och från dalar
af kända och okända författare.

—♦ Pris: 30 öre. ♦—

från **Bok- och Visförlaget,**
adress: Karlberg, vid Stockholm samt
från Kronvalls förlag, Malmö.

N:o 6.

Innehåll:

1. Oxfader, o fader kom hem!
2. Hur ljuft att dö när — — —
3. Lejonbruden.
4. Strassborgsvisan.
5. Visan om falskhet.
6. Sista hvilan.

Illustration till boken "Ungdomens mysterier".

Stockholm, Wansölin's tryckeri, 1895.

○ fader, kom hem!

(Öfversättning från Danskan.)

O fader, o fader, kom hem med mig nu!
Hör klockan i tornet slår ett.
Du suttit på krogen sen klockan slog sju
Och ej något bröd du oss gett.
Vi sitta i mörker, vår eld slocknat ut
Och mamma, med Benny på arm,
Hon gråter och väntar dig hvarje minut,
Ty barnet är sjukt vid dess barm.
Kom hem, kom hem, kom hem,
Min fader, min fader, kom hem!

O fader, o fader, kom hem med mig nu!
Hör klockan i tornet slår två.
Din Benny är sämre hon ropar på dig,
Ack, tänk på de frysande små!
Kom till liten Benny, så hvit som en snö
Hon ligger och jollrar ditt namn
Och mamma hon säger att snart skall hon dö,
Kom hem och tag Benny i famn!
Kom hem, kom hem, kom hem,
Min fader, min fader, kom hem!

O fader, o fader, kom hem med mig nu!
Hör klockan i tornet slår tre,
O mamma hon kan icke tala för gråt
Och jag, hvilken tröst kan jag ge?
Din Benny är döder, hon slumrade nyss,
Hon slocknade lugnt som ett bloss,
Och får jag ej gifva min pappa en kyss,
Det var allt hon sade till oss.
Kom hem, kom hem, kom hem,
Min fader, min fader, kom hem!

Hur ljuft att dö när &c. &c.

Hur ljuft att dö, när du som hjelte dör,
när hvad du lefvat, hvad du kämpat för
var dina bröders välfärd eller ära!

Hur ljuft att dö, när qvinnans varma själ
i trohet delat lifvets ve och väl
och hon i dödsminuten står dig nära!

Hur ljuft att dö, när ro och frid du har
och du förent med alla verldars Far
ur lifvet går att möta vänner kära!

Hur ljuft att dö, när fri från jordens grus
du dig uppsvingar i Allfaders hus,
och lifvets dolda gåta du får lära!

Hvad gör till sist all lifvets sorg och nöd,
när tro och kärlek genom lif och död
förmå till himmelsk salighet dig bära!

3:dje och 4:de versarne i denna sång äro författade af Chronwall; de öfriga versarne delvis omarbetade af Chronwall*).

Lejonbruden,

hon som midt för sin brudgums ögon blef i buren
söndersliten af lejonet.

I skimrande bruddrägt, så hvit som en snö,
Står djurtämjans dotter, en blomstrand mö.
Hon tvingas att räcka en främling sin hand,
I morgon går färden till främmande land.

Se gästerna samlas; men tid är det än'
För Selma att träffa sin trofaste vän
Och sorgsen hon gångar till lejonets bur,
Att taga farväl af sitt älskade djur.

*) Författare till de poetiska styckena: Stjernrymden, Solsången, Planeten Mars m. fl. Se vidare Chronwalls Samlade skrifter, 976 sidor.

Hon sätter sig sedan der hon varit van
Och lindar sin arm om dess böljande mahn,
Och skogarnes konung sin vildhet har glömt,
Men Selma hon suckar och hviskar så ömt:

"Vi måste nu skiljas, min bruddrägt du ser,
Haf tack för din vänskap: vi råkas ej mer.
Jag tvingas att räcka en främling min hand,
I morgon går färden till främmande land.

Ack barndomens dagar jag minnes ännu,
Då än jag var liten och liten var du.
De flytt och ej mera vid leksystemens fot
Du får hennes smekningar taga emot.

Du blickar så grymt, du mig säkert förstår?
Var lugn kära du, men jag torkar en tår,
Var lugn, hör min brudgum mig kallar igen,
Farväl då för alltid, min trofaste vän!"

En kyss nu till afsked hon lejonet ger.
Vid gallret nu lejonet brudgummen ser. —
Med ens är dess saktmod och mildhet förbi,
Det reser sig häftigt i vildt raseri.

Den väldiga svansen nu viftande far,
Och Selma står dödsblek, men fattning hon har
Att ropa och skrika var fåfångt beslut,
För dörren står djuret — hon kommer ej ut.

"Kom hit med en bössa!" nu främlingen skrek,
Ett skott snart skall ända den blodiga lek.
En dödstystnad herrskar, geväret han får,
Han laddar, men djuret hans mening förstår.

Förtviflad det rasar i fängelsets bur,
Vill Selma försvara, men vet inte hur,
En dödstystnad herskar. Barmhertige Gud!
I stycken slet lejonet främlingens brud.

Och sedan det druckit den älskades blod,
Det lägger sig neder med nedslaget mod,
Vid bleknade liket och väntar på tröst,
Då sändes den kulan som krossar dess bröst.

Strassborgssången.

1. I Strassborg der bodde en adelsman så rik.
På guld och uppå penningar fans ingen honom lik.
Han hade blott en dotter, den var fagerlig och skön.
Hon önskat öfver allting en sjöman till lön.
2. Den sjöman hon älskat, den sjöman skall
hon ha. Den sjöman vill hon älska i alla sina dar.
Så litet hon åt och så litet hon drack, Hennes hjerta
det var såradt, hennes sinne det var svagt.
3. En tur till Ostindien den sjöman skulle gå,
Tänk hvad den sköna jungfrun hon månde sörja då,
Hon önskar honom lycka och tusende farväl, Hon
sörjde, ack så svåra och vill sin vän allt väl.
4. När sjöman var bortrest, så hände det sig
så, En friare der kommer till Strassborg ändå,
Han går till hennes fader och frågade så här, Om
han till maka ville ge dottren huld och kär.
5. Det var väl ej svårt att få fadrens lof der-
till, Ty friaren var riker och af förnäm familj; Och
adelsmannens like knappt der i landet fans, Så väl
på guld och penningar som uppå adelsglans.
6. När sjöman till Ostindien se'n träffade in,
Så satt han sig att skrifva till kärestan sin; Och uti
första raden i brefvet månde stå: "Håll upp min vän
att sörja, jag hem väl komma må!"
7. När jungfrun fick det brefvet, visst var det
hennes tröst. Sen går hon utur kammaren med
glädje och med lust; Men brefvet det glömde hon i
kammarn der hon stått, Och snart har hennes fader
uti sin hand det fått.
8. Nu gångar skön Maria sig ned till hafvets
strand Och efter kommer fadren med brefvet i sin
hand, "Visst borde du mig tacka om jag lifvet på
dig spar, Men tänk ej på den sjöman, om han vore
än så rar!"
9. Nej, om han än i verlden den ende sjöman
är, Så får du aldrig honom till äkta make här. Förr
skall jag honom dräpa och sen dig skänka bort, Än
han skall dig få ega, du hör din dom helt kort.
10. Och några dar derefter kom der ett skepp i
land, Och hennes fader ilar till skeppet invid strand.

Han bjuder den sjömannen att till hans boning gå,
Han trodde nog helt säkert ej lifvet mista få.

11. "Säg mig uppriktigt sjöman, säg mig om du
är den, Som har förfört min dotter, du är ju hennes
vän? Jag vill ej på dig hämnas, tro mig jag talar
sannt, Blott du vill genast lofva att rymma ur
vårt land."

12. O fader, o fader, jag din dotter älskat har,
Men henne att förföra min afsigt aldrig var; Evad
vi tillsammans talat det vet väl ingen om, Hon är
i mina tankar, hon går ej derifrån.

13. Den rysligt grymme fadren han tänderna
hopskar Sen tog han fram den knifven han under
rocken bar: Och sänkte den i bröstet på sjömannen
så god; Gick ut och stängde dörren, der låg han i
sitt blod.

14. Se'n går han derifrån och strax till sin dot-
ter in, "Kom älskade Maria, skall du finna vännen
din, Nu kan du hålla bröllop med kärestan din, Du
skall få blod i bägaren i stället för vin."

15. Maria såg sin faders rock nedstänkt utaf
blod, Hon anar genast allt, men hon fattar ändå
mod; Hon såg sin vän så blodig, hon såg hvar knif-
ven satt, Hon tog den oförfärad och gömden vid
sin barm.

16 "O fader, o fader, hör sista bönen min, Lägg
mig i sjömans kista, lägg mig vid sjömans lik, Nu
sörjer jag ej mera för någon vän åt mig, Nu slutas
mina dagar, nu dör jag gladelig."

17. När som skön Maria de orden hade sagt,
Så tog hon fram knifven hon invid barmen lagt:
Den stack hon in i bröstet och föll på sjömans lik,
Ej fadren kan det hindra, hur fort han skyndar dit.

18. Till Strassborgs kyrka sedan de båda baras
hän; De lågo uti silke som kungen skänkt åt dem;
Ja båda voro klädda i skära silke röd, Att ingen
kunde säga, att någon der var död.

19. Men bakom deras kista blef satt en kista
svart Och deras far i fångsel dog utaf sorg helt snart.
Må denna sången lända till varning åt en hvar, Som
nekar sina barn till att ta den de vill ha.

Falskhet.

Hvart man tittar — öfverallt man ser,
Falska varor, som för godt man ger;
Falska ord på tungan,
Falska hela klungan
Blifva vännerna allt mer och mer.

Smöret ömkligt nog nu konstgjordt är,
Utaf talg och färg med stort besvär,
Bröd från tyskar, danskar,
Bra är; men med handskar
Börjar man att baka tocke där.

Af en träkompott, som hop man rör,
Allt slags papper nu åt oss man gör.
Lådor med havanna.
Etiketter granna
Döljer kålblad, som man puffar för.

Falska vexlar kan man hitta på
Ifrån Ystad upp till Piteå.
Falska skolpojkskrior
Liksom falska tior.
Falska ordnar vi af fransmän få.

Fläsk det är ju ansatt utaf pest.
Renstek få vi ofta af en häst.
Oxstek, prima vara,
Det är kokött bara;
Men på fågel blir man lurad mäst.

Falsk är mjölken, som åt oss består;
Falsk all cognak, som i Sverge fås.
Falsk är militären,
Falsk är Frälsningshären.
Falskt på operan sjunger man, gunås.

Falska fästämör och fästämän.
Falska kronor gjorda utaf tenn.
Men bland hela skocken,

Primus, ångkökskooken,
Är den falskaste jag skådat än

Falsk är symaskin, hvarpå man syr
Och förfalskad, hela vår paryr.
Gumman min, den rara,
Är förfalskad vara
Ifrån håret ända till turnyrn.

Falsk är tiggarn, som dig synes arm,
Falskt är allt, som aflat kvinnans barm.
Falskt är kaffet gloria,
Mesta deln cikoria.
Brandkärn till och med får falskt allarm.

Äkta uti Sverge endast fås
Ryeka influensan — med gunås.
O, den influensan,
Hvad den plågar men'skan
Den vill jag ej ha det sanning är

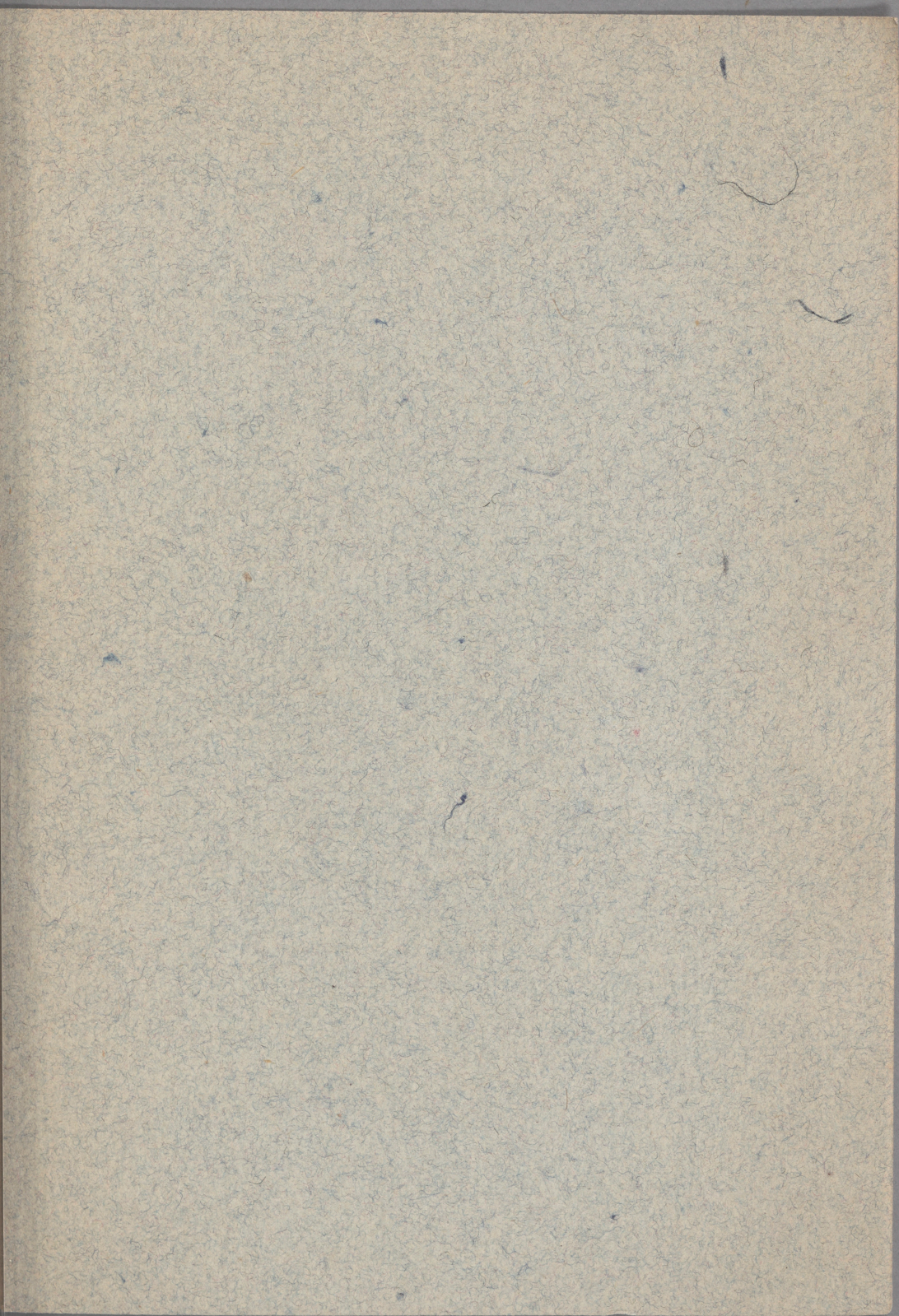
Sista hvilan.

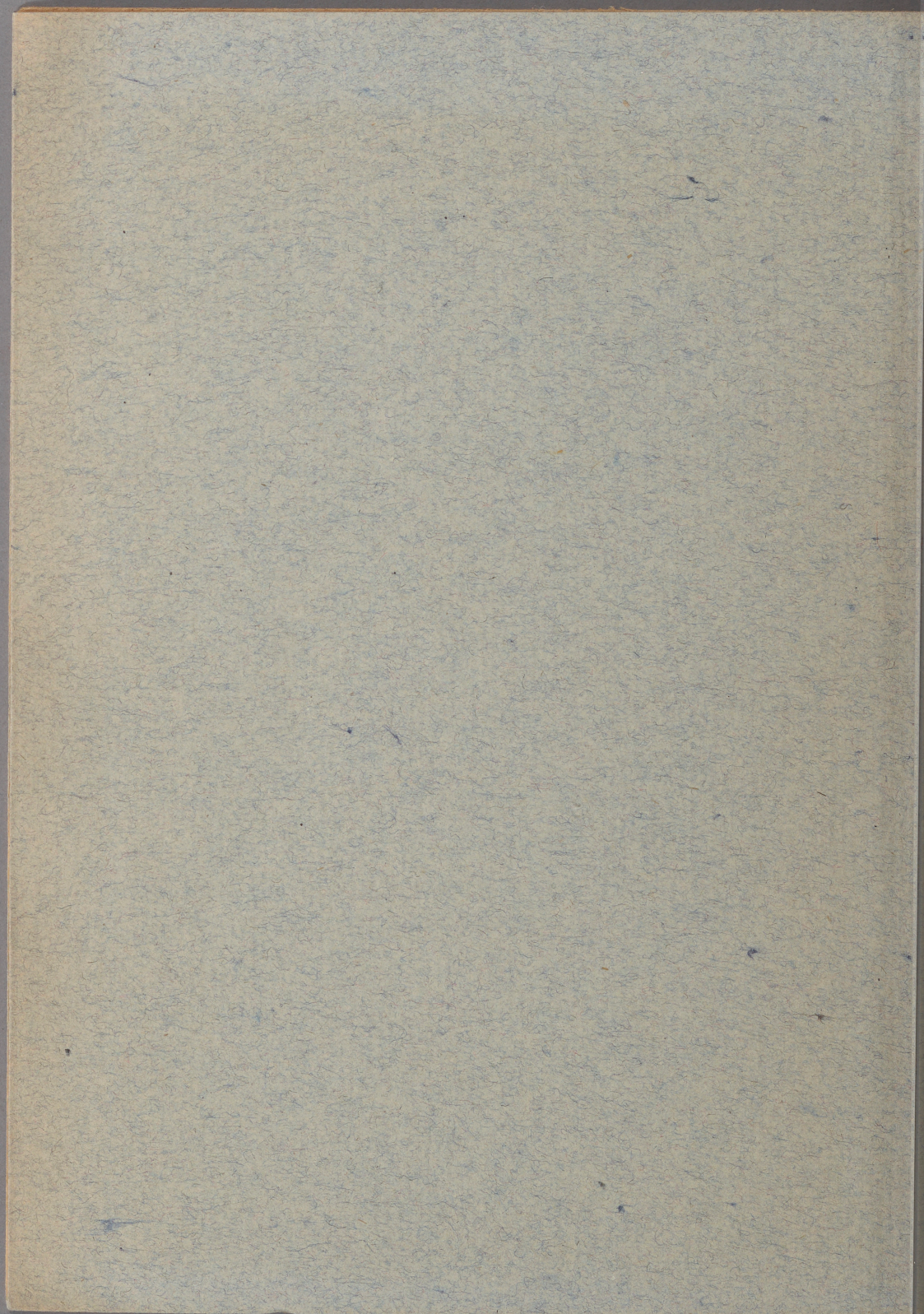
Hör go' vänner! Här min tanke —
Gör min jordafärd ej så grann!
Litet skrank utaf en plankan,
Der min kista ställas kan.
Svep mig sedan i ett lakan,
Som tillhört min brud Cardell;
Lägg en psalmbok under hakan
Och i mun en karamell.

Fäst så vackert på min kista
En försilfrad messingsplåt,
Der mitt första som mitt sista
Läsa kan med suck och gråt.
Skrif: »I denna kista hvilar
En olycklig vandringsman,
Sårad utaf Amors pilar ...
Amen! — så jag sofva kan.

(Eftertryck förbjudes.)

E. Strenus.

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue	Cyan	Green	Yellow	Red	Magenta	White	3/Color	Black
								
								